

Escenaris buits

Joan Bover

No fa gaire que ha aparegut en el mercat el llibre *Escenaris del crim*⁽¹⁾ de la periodista catalana Núria Vidal. L'autora va fer feina vuit anys a la Fil·moteca de la Generalitat, ha estat cap de premsa del Festival de Cinema de Sitges, membre del Comitè de Direcció del Festival Internacional de Cinema de Donosti, és crítica de cinema, reportera televisiva i autora de vuit llibres sobre diferents aspectes del cinema.

Tenint en compte aquest currículum, encara sorprèn més la buidor del llibre que comentam. *Escenaris del crim* no és més que un recull de pel·lícules, amb el denominador comú d'un (o més)

assassinats i un comentari banal sobre el lloc on aquests es realitzen. En teoria, s'hauria de fer èmfasi sobre l'escenari i els condicionaments que imposa a l'hora de tramar l'assassinat, de posar-lo en escena, d'incidir sobre el desenvolupament psicològic dels personatges... Però no hi ha res d'això. ¿Quina importància té que l'assassinat de *Thelma & Louise* ocorri a l'aparcament? ¿El iot de *Plein soleil*, és un símbol? ¿De què? ¿Com condiciona la pel·lícula i la seva dramaturgia el fet que *8 femmes* estigui rodada completament en decorats interiors? ¿Quina importància semàntica revela el tractament cromàtic coincident del bosc i el vestuari de *Miller's crossing*? El text no respon cap d'aquestes possibles preguntes. De fet,

ni tan sols les planteja. En definitiva, perd l'oportunitat d'oferir noves visions de cadascuna d'aquestes pel·lícules i queda en la més desesperant superficialitat.

L'autora es cura en salut quan, en el pròleg, ja diu que les pel·lícules no són analitzades, sinó simplement relataes. Però ¿quin interès pot tenir el relat —parcial— de més de cent pel·lícules? I encara pitjor: ¿Per què de vegades es conta dues vegades (!) l'argument de la mateixa pel·lícula en una sola pàgina? ¿Per què de tant en tant s'inclouen extractes del guió que, evidentment, tampoc no s'estudien? No és que vulguem criticar el fet que el llibre no sigui un estudi ni un assaig. El que no entenem és la utilitat —ni tan sols el goig— d'un volum com aquest, que no complau ni al mitòman ni al cinèfil.

Perquè en el terreny del mite, també hi ha molts de punts discutibles. Ara i adés s'explica qualque anècdota d'un rodatge en el més pur estil *Fotogramas* i que, com ja deveu suposar, no ve a tomb de res. De vegades s'inclouen espantoses versions espanyoles (*Badlands*, *The Night of the Hunter*), franceses (*Suddenly*, *Last Summer*) o italianes (*Bitter Moon*) dels cartells de les pel·lícules en comptes dels originals; això, quan no es mutilen (*Touch of Evil*), se substitueixen per portades de discos (*Torn Curtain*) o una foto d'un casino qualsevol de Las Vegas. Què té més.

Afortunadament, hi ha autors més originals. Jordi Balló, per exemple, que fa uns anys ens va oferir un repertori iconogràfic més suggerent i que incloïa també alguns escenaris, com ara les escales o els miralls. En parlarem amb una mica més d'extensió en el proper número de la revista. ■

(1) Núria Vidal, *Escenaris del crim*. Océano. Barcelona, 2004.

